

Tilff-Bastogne-Tilff

1e Pinsterdag hebben Martin en Cees deze rit gereden in de Belgische Ardennen, het is de profversie van Luik-Bastenaken-Luik.

Ardennen offensief

Al maanden zijn we in training voor het hogere doel, eeuwige roem. Ik mag ook dit jaar weer afreizen naar de Dolomieten om daar op 1 Juli mijn tocht te rijden, ter voorbereiding vele uren fietsen en krachttraining. Na de Amstelgoldrace - de laatste keer dit jaar. En andere tochten en cyclos was het tijd om mijn grens te verleggen, de 200 km grens wel te verstaan.

Misschien dat mensen denken dat ik veel fiets, in werkelijkheid had ik nog nooit meer dan 165 km gereden, nu moest daar dus maar verandering in komen. 236 km met de nodige klimmen in de Belgische Ardennen.

Zaterdagmiddag vertrokken Martin en ik al op tijd richting het zuiden, mijn lijst met dingen die onderweg gebeuren moesten was lang en het schema krap.

Eerst naar Amersfoort waar al weken een helm van me lag, toen naar Eindhoven waar ik bij een polardealer mijn hartslagmeter van nieuw stroom kon laten voorzien en als laatste naar de snoepwinkel van Salden in Limbricht, de fietswinkel van het zuiden. Ook moesten we voor 18:00 in Tilff zijn, net onder Luik.

De tom-tom is een pracht van een uitvinding en om 17:50 stonden we op de parking in Tilff waar het al een drukte van belang was, we zagen al veel fietsers lopen,rijden en zitten. Het dorpsplein zag er gezellig uit, snel onze spullen bij de sportzaal gehaald en een plekkie gezocht op één van de vele terrasjes op het kerkplein. Het Belgische bier smaakte heerlijk en de blokjes kaas paste er goed bij.

Na een paar biertjes maar de plaatselijk pizza tent opgezocht waar precies nog 2 stoelen vrij waren voor ons. Heerlijke pizza's voor 6,50 waar vind je dat, ook de pasta vooraf was super. Na een ander terras voor de koffie opgezocht te hebben gingen we op zoek naar ons Hotel in Luik. Nieuw hotel, bij het vliegveld, netjes met goede bedden. We gingen gespannen slapen want zal het morgen droog zijn !!

Na een vroeg ontbijt reden we naar de start, regen was er al maar gelukkig niet veel. Om precies 7:02 gingen we van start. Het was gezellig druk onderweg en al snel vonden we een groep uit Lemmelerveld die ons tempo reed. Dwz lekker doorrijden zonder jezelf over de kop te trappen, doseren was het sleutelwoord.

Na 24 minuten begon Martin te schelden en te vloeken "ik ga terug" huh terug..."ben mijn bidons vergeten" shit, maar we gaan niet terug, hier heb je er één van mij, trappen en niet zeuren. Gelukkig was het nog steeds redelijk droog en we reden gestaag door. Op naar de 1e klim, de 1e van 9 totaal die dag. Niet dat de rest vlak was als Espel-Creil, in tegendeel zelfs. Echter alleen de grote klimmen stonden op de kaart de klimmentjes die we tussendoor moesten doen stonden niet eens genoemd.

De 1e klim Côte d'Oneux 2,8 km lang met gem 6,1 % stijging en max 19% (beetje keutenberg dus) Ik had de week ervoor vrij veel getraind en mijn hartslag was een zorgenkindje, gelukkig op tijd ondekt en de dagen voor TBT rustig aan gedaan. Dus 1e klim maar eens testen, flink rap omhoog rijden met hartslag die lekker omhoog ging - gelukkig. Eerste deel was met 7-8% niet super steil maar het duurde maar en duurde maar, een kleine 3 kilometer is best lang. Later kwam ook nog eens het steile gedeelte tot 19%. Mijn beentjes gingen nu toch wel pijn doen, ondanks mijn 28 achter kon ik met moeite zitten blijven, dan maar staan dus. Maar dat was pittig, en best nog lang. Eenmaal boven snel mijn ketting weer op het grote blad zetten.....oeps

daar stond hij dus al op. Vandaar dat het zo zwaar ging .

We reden weer lekker verder, door de klim was de groep uiteen gespat als de druppels op mijn zonnebril. Martin en ik reden gezellig verder. Na een paar minuten sprak Martin de legendarische woorden : "kijk de weg wordt droog" precies 23 seconden later breek de hel los, regen regen regen. Met bakken komt het uit de lucht vallen. En we moesten nog erg ver rijden....

Martin en ik hadden elkaar smorgens eens goed in de ogen gekeken en elkaar eeuwige trouw beloofd : we rijden de volle bak, die gifbeker moet leeg! Dus toen we bij de splitsing 237 of 137 km kwamen was er geen twijffel, deze jongens gaan rechtdoor. Vele sloegen echter af of kwamen later terug rijden om naar huis te gaan.

Na 50 km waren we zeik en zeikie nat toen we bij de eerste verzorgingspost aankwamen, Martin pakt 2 flesjes isostar en ik moet een boom opzoeken, de 1e keer van de vele keren die nog volgen. Na de korte stop gaan we snel verder. Het is 9 graden en de regen komt nog steeds met bakken naar beneden, jaloers kijk ik naar de mensen die in auto's zitten, lekker warm. Het stuk naar Bastogne was nu aan de beurt, 40 km door de regen, weinig echt klimwerk. Ik krijg het koud, zit te rillen op mijn fiets en in de afdalingen kan ik amper mijn vingers bewegen, Martin rijdt een paar 100 meter voor me en ik baal als een stekker. Tijdens een klim een stuk eerder was het moraal nog beter, ik reed met een paar Belgische jongens lekker stevig omhoog, de ménnen hebben er zin aan en ik doe mee. "goh wat glimmen je benen mooi, heb je ze ingesmeerd" "goed weer voor hooikoorts mensen" "Ik hoop dat het blijf regenen want dan heb je veel zuurstof in de lucht" De mannen zijn echter achtergebleven en het enige wat ik nu zie is een dooie das langs de weg, die heeft het net zo koud als ik.

Gelukkig wordt het iets droger net voor Bastogne en we komen na 90 km bij de volgende controle, tijd voor weer een plas. Een paar koeken, isostar en een energie reep. Ik heb niet echt honger maar moet eten want we moeten nog 150 km...nóg 150. Ik denk er maar niet aan en blijf positief "we zijn bijna op de helft"

Nadat we weer op de fiets zitten is mijn lijf helemaal koud, de stop heeft het er niet beter op gemaakt, zit nu echt te klappertanden. Mensen om me heen kijken naar hun ketting, nee dat zijn mijn tanden mensen !

We rijden in een vrij grote groep, mannetjes of 20 en tempo is best lekker. Het is nu droog en gelukkig komt er een leuk klimmetjes aan, kan ik eindelijk warm worden. Als we door een dorpje rijden ligt er een fiets tegen een muur gevouwen, de man zit er naast schaapachtig te lachen. Zonder helm, zotteling.

Volgende deel is erg mooi, kleine wegen door bosrijk gebied en het gaat op en neer. Paar stevige knapen rammelen vooraan in de groep er stevig op los tijdens elke klim, ik moet stoer doen en ga mee voorop rijden. Na een kwartier vind ik het weer leuk geweest en doe maar weer eens een plas, wacht even op Martin die een stukje achter me moet rijden. Samen gaan we verder naar de volgende stop op 130 km. Het is nu echt droog en de kou is uit mijn lijf en ik heb er weer zin aan .

Nu komt het mooiste deel van de route, rond Stavelot duiken we bossen in , zien mooie heuveltjes komen en gaan. Tijdens de klim van de Wanne gaan we flink aan de bak, Martin wil ook punten voor de bolletjes trui. En dan krijgen we het zelfs warm, want de zon is er !!! Wat kan het leven toch snel omslaan.

We zien na de Wanne een ziekenwagen staan met wat hoopjes fiets ernaast. Niet best mannen. We gaan door na de volgende stop op 170 km. Ik tel de uren niet meer, de kilometers niet meer ik geniet met volle teugen, fietsen gaat vanzelf. "goh zitten wel al op 170 km" jammer denk ik

bijna. We houden een lange stop drinken wat doen een grote boodschap, tja moet ook gebeuren en elke kilo telt in de bergen.

We zien een groep Italianen hun fiets schoonmaken. Wat een lol. We stappen met onze stijve pootjes weer op de fiets en gaan door Stavelot naar ons volgende klimmetje Côte d`Amermont , max 16% en dat gelijk in het begin auwww, zeker als je ketting er afloopt terwijl je in een grote groep rijdt. De mannen uit Lemmelerveld die we weer ingehaald hadden schelden me driemaal terug naar Nederland. "wie gaat er nu stoppen midden op de weg" Ja jongens mijn ketting ligt eraf.

Ketting erop, even naar beneden, testen en weer naar boven. Martin was ik kwijt, reed ie nou nog achter me of had ie me ingehaald tijdens mijn ketting probleem? Ik geef gas en ga die mannen uit Lemmelerveld eens een lesje leren, nog voor het eind van de 3,5 km die de klim duurt heb ik ze te pakken, zie Martin er ook tussen rijden en geef gas.

Volgende doel is Spa, mijn leukste klim komt eraan. 4500 meter lang en 6% gem. Volle bak ga ik omhoog. Binnen een kwartier ben ik boven, iedereen ingehaald en geen man in mijn wiel, heerlijk. Ik trek maar gelijk door en kijk wel hoe het gaat, boven staan hele groepen te wachten en te rusten. De mensen met te weinig conditie vallen nu om. Ik zie steeds meer mensen in het gras liggen en bij auto's staan. Zelfs mensen die nu opgeven. Op 200 km, tja. Na nog een klim is het 10 km valsplat omlaag richting de volgende stop Remonchamps, bekend om zijn grotten en zijn klim : De Redoute. Heel de dag gonst het door het peleton. De redoute is soort keutenberg alleen stukkie langer en hij zit op 210 km van de rit, das zwaar.

Voor de redoute is onze laatste stop, na 5 minuten komt Martin ook binnen en we eten en drinken was. Kijken naar een vrouwke op een te mooie fiets en besluiten om het varkentje maar even te wassen, we knallen die Redoute op. Hebben meer last van die lastige volgauto's dan van de helling zelf.

Laatste stuk is gekomen en we zijn nog vrij fris, benen doen wel pijn maar we rijden nog soepeltjes, nog een laatste klimmetje en we dalen af naar Tilff. Rijden laatste stuk stevig door en komen blij over de streep, erg tevrede. bijna 27 gem op de teller over een kleine 240 km met 3250 hoogtemeters is gewoon prima gereden vinden we.

Bij de streep is het weer lekker druk, veel mensen zijn al binnen omdat ze de korte versie gereden hebben, ik zie een paar bekende - maakt een praatje en we gaan eens lekker op het terras zitten, drinken een biertje met 4 Belgische dames en gaan later nog even lekker een pizza eten.

Droge kleren aan en we rijden terug naar huis. Was erg gezellig in Tilff, onderweg - zeker laatste deel - erg genoten van uitzichten, huizen, kasteeltjes en mooie lange klimmen die we konden doen.

Volgende doel Trois Ballons op 9 juni.

Cees Tuytel